

7.5.2023, Borovnice

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

INTROIT Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu, pějte žalmy, přemýšlejte o všech jeho divcích, honoste se jeho svatým jménem, ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. Ž 105, 1-4

PÍSEŇ 171 Buď Pánu čest 291,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
někdy se se svou vírou cítíme tak strašně sami, nemáme ji s kým sdílet, chybí nám pro ni společná řeč. Přitom nám dáváš jeden druhého, podáváš nám svou pomocnou ruku skrze naše nejbližší a jsi s námi v každém okamžiku, když o Tobě přemýšlíme. Prosíme tě, smiluj se nad námi, prosíme tě, daruj nám svůj pokoj a prosíme tě, zbav nás od všeho, co nás od Tebe a Tvé přítomnosti vzdaluje. Prosíme tě, pomoz nám přicházet na něco nového, co by nás k Tobě ještě víc přiblížilo a vzalo s sebou i ty, které máme rádi. Prosíme tě, uč nás zvykat si jeden na druhého a promýšlet věci jinak. Prosíme tě, buď s námi, ať můžeme a umíme být i sami se sebou. Amen.

1. ČTENÍ Jr 31, 31-34

PÍSEŇ 177 Nuž Bohu děkujeme 284,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

vždy znovu a znovu se Tě ptáme, kde jsou ti, co tu dřív byli a teď už nejsou. Vždy znovu a znovu se Tě ptáme, proč by nás nemohlo být víc než pár. A vždy znovu a znovu se Tě ptáme, co děláme špatně, že nám nikdo nerozumí.

Prosíme tě za všechny, kdo nám dávají pocit, že jsme sami.

Prosíme tě za všechny, kdo zrovna teď procházejí krizí víry, krizí společenství, krizí důvěry ve Tvou lásku.

A prosíme tě za všechny, komu je to všechno úplně jedno, i když víme, že není, jen jim často neumíme pomoci.

Prosíme tě, buď s námi, když se pokoušíme zavést řeč i na něco jiného než obvykle a ved' nás ke Tvé pravdě.

A všechny své tiché prosby vkládáme do modlitby, kterou jsi nás naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem. A to je jeho přikázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovat, jak nám přikázal. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha. 1J 3, 18.23-24

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 485 Král věčný 408,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

J 13, 31-35

Když Jidáš vyšel ven, Ježíš řekl: „Nyní byl oslaven Syn člověka a Bůh byl oslaven v něm; Bůh jej také oslaví v sobě a oslaví jej hned. Dítky, ještě jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, a jako jsem řekl Židům, tak nyní říkám i vám: Kam já odcházím, tam vy přijít nemůžete. Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“

Milí přátelé,

končím. Odcházím. Už jen pět měsíců, což je asi dvacet neděl, sto padesát dní a pak mě už nevidíte. Budete mít někoho lepšího nebo nebudete, to je celkem jedno a já půjdu za lepším. Říká Pán Ježíš svým učedníkům, ale říká to i nám, když si myslíme, že když máme někoho rádi, tak tu i zůstane. Nezůstane. A nejde o samotu, vůbec nejde o samotu, tu vem čert, jde o oslavu Syna člověka, jde o víru, že to může jít i jinak, jde o oslavu Boha a jeho přítomnosti mezi námi. Nejde o počty, jde o oslavu Boha v Kristu, Boha v sobě a to hned. Lidé se sem vrátí, ale až za dvacet let a půjde to postupně, po pěti letech ti, co tu byli dřív, po deseti ti, co by tu mohli být a nejsou a po dvaceti letech ti, co by tu nemohli být a teď budou. Nejde však o počty, jde o Boha a jeho přítomnost v Kristu. Co může být víc. A Boha neoslavíme počtem lidí, ale oslavou jeho přítomnosti v našich

rozhovorech s druhými lidmi. Za dvacet let budou naše kostely opět praskat ve švech, až se to naučíme, až se naučíme svědčit o jeho přítomnosti, svědčit o své víře. A to potrvá ještě dlouho, to nebude hned, to je také o zvyku.

Přijde doba, kdy lidé budou rvát po Bohu a kdo jim vydá svědectví, ptal se po druhé světové válce jeden z nejslavnějších českých teologů. Přijde doba, kdy se lidé nebudou k Bohu vracet, ale budou za ním utíkat a volat ho, Bože, kde jsi? Kam ses nám ztratil?

A Bůh nikde. Houby. Bůh je v našich srdcích, ukryt v našem svědomí, někde uvnitř nás samých. Bůh se skrývá, ale přijde doba, kdy se vrátí naše volání po něm. A nebude to, až pomine všechna elektřina, veškerý blahobyt, až se nebudeme mít tak dobře, jako se máme teď. Nebude to ani, až nám dojdou peníze, konzum, mamon a lidé se opět vrátí k těm věčným hodnotám, jakým není majetek, ale víra, naděje a láska. Ne. Bůh se vrátí, až se vrátíme my. Ke Kristu, k pravé víře, k tradici zvěstování a předávání Božího Slova a jeho vlastní víry v Boha. Až se sami vrátíme k tomu, co nám bylo kdysi vlastní, k našemu vlastnímu řevu po víře. My dnes řveme kvůli všemu možnému a pro všechno, a musíme si na to zvyknout, ale teologie je voláním po Bohu a jeho přítomnosti. Voláním ne po tom, co je správné nebo není, ale skutečným voláním věřím, pomoz mé nedověře.

A právě v tom byl oslaven Syn člověka a Bůh v něm. Právě v tom slavíme Boha, když zpíváme nahlas, modlíme se nahlas a svědčíme nahlas o své víře. A Bůh se k nám také přizná, oslaví se v sobě a oslaví se i se svým Synem hned. Já tu budu už jen chvíli, ale přijde doba, když mě budete hledat a nenajdete.

A toto vám tu po sobě zanechávám. Nové přikázání, abyste se navzájem milovali, jako jsem miloval vás. A podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. Láska však není jen o dětech ani o tom někoho mít. Láska je Ty. Jiný významný teolog naší církve kdysi prohlásil, že naše církev je na tom tak špatně proto, že se v ní nemáme rádi. Je a není to pravda. Naše církev na tom vůbec špatně není, to je jen naše vlastní výmluva ani to není jen o pár rodinách, jak se dnes celkem úspěšně traduje. Naše církev je na tom tak špatně proto, že neumí odpovídat na potřeby doby, která je nyní úplně jiná než před pěti, deseti, patnácti lety. Doba se mění, to jen my zůstáváme stále stejní. Proto lidé od nás utíkají jinam nebo se k nám naopak vracejí, protože hledají lásku. Chtějí, aby je měl někdo rád, ale nejen z tradice, protože tomu tak vždycky bylo, ale protože je to autentické.

My však čekáme na někoho jiného. Čekáme na zázrak. Čekáme na nějaký nápad. Čekáme na zánik civilizace. Až se stane něco, co sem ty lidi opět vrátí. Čekáme na někoho, kdo si sem ty lidi opět přivede.

Čekáme na něco jako samozásobitelství, protože my sami nemůžeme a čekáme na to, až si zvykneme na novou situaci, na jiný přístup, na spásu pouhou milostí, na zázrak, kdy nás zase bude o něco víc. Čekáme však v této časnosti a v ní to nepřijde. A budeme čekat o to déle.

Čekáme na Boží lásku. Čekáme na to, až se k nám Bůh opět přizná a my se budeme moci přiznat k němu. Čekáme na něco, díky čemu se lidé budou k Bohu vracet. Oni se však od něj nikdy neodvrátili, oni ho hledají, ale po svém a církev k tomu dost často ani nepotřebují. Natož společenství věřících. Po Kristových učednících se čeká, že budou vytvářet společenství, to se však dá jedině tam, kde je nějaké společné téma jako víra, naděje a láska.

Ale tam, kde se o víře, naději a lásce tak těžko mluví, kde je pokryta jen lidskými potřebami a touhou po splynutí s přírodou, tam je to těžké. Víra, naděje a láska však je o každém z nás. Každý z nás může říct tomu druhému Ty, už protože před Bohem jsme si všichni rovni. A každý z nás může vydat to tajemné slůvko, které potřebujeme slyšet všichni, ale k málokomu se také dostane, věřím, pomoz mé nedověře, a neboj se vydat o mě svědectví.

To, proč jsou na tom okolní církve ne lépe než my, ale aspoň si na to nestěžují, je, že víra v nich není tabu, o víře se naopak mluví velice lehce a spokojí se sami se sebou.

Láska je jedno z Božích přikázání. Dokonce je to i to, s čím přišel Pán Ježíš jako obranou před nejrůznějšími farizeji a zákoníky, prostě se mějte rádi a Bůh bude mít rád i vás.

Miluj a dělej, co chceš. Říká v pořadí třetí teolog, tentokrát však katolický a dokonce světec, což by nám však nemělo vadit. Láska nezná hranic, žijeme v době, kdy bychom se měli spíš kamarádit než hledat, co nás rozděluje. Já už vám toho moc nenabídnu, vyhlížeje nové působiště, ale vy můžete. Pro vás se otevírá nová etapa, kdy nebudete svázáni svými zvyky, ale konečně budete moci otevřít oči a podívat se na věci jinak.

V pořadí čtvrtý český teolog, byť on by to nejspíš popřel, říká, že Ježíš chtěl být především kamarád. A nejen dětem nebo mládeži, ale všem. To jen k té lásce a milování. Budete mě hledat, ale už mě ne- najdete, ale mějte lásku jedni k druhým. Víím, že je to těžké, ale aspoň to zkuste. Já odcházím pryč, vy tu musíte zůstat a nebude to nutně špatně, každý člověk jednou přijde a pak zase odejde, to už je zákon přírody, vy tu však zůstáváte a budete-li mít lásku jedni k druhým, tak se ani nemáte čeho bát. Třeba že vás bude zase o jedno míň. Jeden odejde, dva, tři jiní přijdou. Ale o to přece vůbec nejde.